

er i 2den Post af § 3, hvilken Bestemmelse jeg fuldkommen billiger. — Jeg har, som bemærket, endnu flere Anker at fremsætte mod det foreliggende Lovforslag. Det er saaledes uheldigt, at man — saaledes som den ærede første Taler fremhævede — staber et Statsembede, og det et Embede med en temmelig høi Løn, til hvilket der ovenikjøbet henlægges 500 Rd. i Contoirholdsgodtgjørelse. Vel antager jeg, at Staten har Føie til at forbeholde sig et Tilshyn, saalænge den skal bidrage til Udgifterne ved Sandflugtens Dæmpning; men jeg mener dog, at den Mand, hvem Opsynet betroes, ikke behøver at have en saa stor Løn.

Til Slutning skal jeg endnu gjentage, at naar Lovforslaget, saaledes som jeg haaber, gaar til et Udvalg og der forandres saaledes, at man faaer mindre Overklifogebdistricter eller Sandflugtscommissairdistricter, og at de Vedkommende ikke faae nogen fast Løn, men et Vederlag for deres personlige Arbeide, idet vi vel vogte os for at oprette nye Levebrød, saa haaber jeg, at der kan komme noget Godt ud af det. Jeg har i mange Aar næret en stor Interesse for denne Sag, og jeg maa erkjende, at den trænger til en Omordning; den har i mange Aar medført store Misligheder, ja, jeg kan gjerne sige, medført Svig og utilsadelige Handlinger. Jeg troer, at naar man vil tage practisk fat paa den og tage Hensyn til de locale Forhold, kan der komme noget Godt ud deraf. Til Slutning skal jeg blot udtale, at jeg haaber, at Thinget vil være enigt med mig i at lade den foreliggende Sag gaae til et Udvalg.

Snudsen: Jeg kan meget godt være enigt med den ærede sidste Taler i, at Loven i sine Principer er meget god, og at der kan komme gode practiske Resultater ud af den, naar den faaer adskillige Forbedringer. Det er navnlig den foreslaaede Inddeling i større Districter, hvorved to Amters skulle slaaes sammen, som jeg finder uheldig; thi ingen Overklifogeb vil der kunne gjøre nogenformhelst practisk Nytte. Han vilde nemlig ikke kunne sætte sig ind i alle de locale Forhold og maatte derfor overbrage den hele Ordning til Klifogderne og gennem dem søge de Oplysninger, han maa være i

Besiddelse af, for at kunne stifte nogen Nytte. Jeg vilde derfor ansee det for heldigt, at Sagen blev ordnet derhen, at hvert Amt kom til at udgjøre eet District, som da igjen deltes i 3 Dele, hver med sin Overklifogeb. Jeg troer, at selv om Lønnen ikke bliver stor, vil man kunne finde practisk dygtige Mænd, som i og for sig ere stikledede til at have med Sagen at gjøre, som ere kjendte med og vante til at have at bestille dermed og med Interesse ville tage sig af den. Ald den Dei troer jeg, at man meget heldigere vil kunne faae Opsynet besørget. Jeg skal ikke videre indlade mig paa Spørgsmaalet om Klitinspecteurposten. Jeg troer ogsaa, at Lønnen er temmelig høit ansat, medens jeg ganske vist anseer det for rigtig, at Staten, naar den giver saa betydelige Bidrag til Klitbeplantningen, som her er Tilfældet, maa have en Mand, gennem hvem den kan føre Tilshyn med Anvendelsen af Bidragene. Dette Tilshyn maa imidlertid kunne overdrages til den, der har Tilshynet med Træplantningen og Forøgelsen af den Løn, Træplantnings-Inspecteuven er tilslagt, vil ikke medføre store Bekostninger. Der er adskillige Bestemmelser i Udkastet, som jeg kunde ønske omtalte; men da der rimeligviis vil blive nedsat Udvalg, skal jeg kun i nogle Punkter gaae ind paa Lovens Details. I § 1 staaer der, at Klifogderne skulle ansættes af Klitinspecteuven; men dette finder jeg er urigtigt. Klifogderne ere meget vigtige Personer. Det er de Folk, som skulle paasee Plantningerne og Freden i Districtet, og det gjælder derfor om at faae valgt practiske og dygtige Folk dertil. Med Hensyn til Afleveringen af Klitter til Beboerne, saa anseer jeg det for en meget vigtig Sag, at man ikke afleverer, hvad der er godt, og beholder, hvad der er daarligt. Afleverer man, hvad der er Klittag i, saa staaer man tilbage med det daarlige og har ikke noget til at reparere eller beplante det med. Der staaer nok i Lovudkastet, at, naar fornødent gjøres, kunne Sandflugtscommissiønerne anvise Klittag og Marehalm til Rykning paa Strækninger, som ere overleverede til Grundeiere; men de Folk, som faae saadanne Strækninger overladede, skulle nok sørge for, at der ikke bliver noget at tage; deels ville de lade det afgræsse, deels aflaae